

UN BRINDIS OFICIAL

Scooby Doo

La càmera està encesa. Maria es connecta a Youtube i els internautes descobreixen una habitació buida, amb tres cadires i una taula camilla. El decorat és auster, inexistent. Sense distraccions. Domina el color blanc d'un gotejat maltractat per la humitat. A l'esquerra un moble castellà, net de pols, amb una fotografia: el matrimoni acabat de casar posant de perfil per facilitar al fotògraf l'estat de bona esperança. Na Maria de blanc, amb una llarga cua i un somriure radiant. Josep, però, posava feliç. Abraçant la seva dona: abraçant un parc ple de verd i ple de vida, amb el cel blau sense cap núvol, tan ideal que en més d'una ocasió na Maria es va apropar al retrat per olorar-lo, desitjant recuperar aquella felicitat morta amb el cordó umbilical. En Lluís no era un fillet normal. Ni feliç. Ni sa. Na Maria està de dol des del seu naixement. Per això la foto està aquí: ella és la directora d'aquesta escena.

Les il·lusions de futur es van esvaïr amb el primer plor, amb la matrona que aguantava un nadó que no volia abraçar el seu pare. En Josep no ho va assimilar. Va negar la desgràcia amb totes les seves forces. Va necessitar cada un d'aquells glops amb que el cap s'alça mirant al cel i s'agafa la botella amb la suavitat i delicadesa de qui juga amb un eriçó de mar. Va substituir el somni de canviar bolquers pel d'ingerir; canalitzar l'alcohol per la llengua abans d'impactar amb l'epiglotis per produir aquell efecte cascada en el qual el whiskey no diferencia entre laringe, esòfag i tràquea i acaba reposant en l'estómac i els pulmons indistintament creant remolins de purgatori. En cada glop s'ha culpat per no saber estimar-lo i ha somiat en estupefaents per evadir-

se d'una realitat que el martiritza: el seu fill l'obliga a viure toxicològicament anestesià.

Na Maria el va replegar del carrer tantes vegades com va poder, amb en Lluís a coll i arrossegant en Josep, va arribar a casa ofegada per dues malalties que no sap culpar. En Lluís inconscient de tot, en Josep perdut. No va plorar mai: no pot consumir ni temps ni energia lamentant-se. Ells absorbeixen. Es va descuidar, obligada pels dependents. I es va deixar d'estimar: les arrapades involuntàries del seu fill eren l'únic maquillatge que havia acolorit la seva cara durant una dècada mentre el seu cos s'atrofiava com el d'un fillet a les mines de coltan. En el seu cas, les varius de les cames i la columna torçada no són fruit del sobrepès.

Va cortejar amb els antidepressius prozac, tot i que el seu patiment, la seva pena i la seva ràbia van prohibir que s'enamorés d'ell. I la seva consciència. És clar, la seva consciència. Ella manté viva la família. Sense marge d'error, sense ajuda. Sense auxili per falta de resposta. Sense caritat. Tanta negació li impedeix acceptar la condolença.

Fins que va poder va anar a passejar amb ell; mai es va avergonyir. Però amb els anys, en Lluís va créixer, el seu cos també i la seva massa corporal provoca que cada petjada amb ell a coll deixi la petjada d'una navalla de sílex: fina, intensa i dolorosa en uns peus plens de llagues. Uns peus que dibuixen una vida: un retrat de na Maria ha de posar allà la pintura al tremp i el pols delicat per reflectir la seva ànima. I mai va coixejar. Encara que es sol allargar al llit, sola, en posició fetal retorçant-se de mal, creuant els braços sobre el seu pit cercant l'abraçada que ningú li dona. Tot en silenci. Sempre en silenci. Sense

llum per no veure's el rostre, ha sigut així des de fa temps. Durant molt més temps del que suportarien la majoria dels mortals. Fins avui.

La gent impacient per l'escena, nerviosa per la falta d'acció. La connexió trasllada a les cases una imatge que podria ben ser un quadre. No hi ha moviment, no hi ha vida a l'altra banda de la pantalla. Fora de pla, la Maria besa el seu marit amb passió. S'ha maquillat i pentinat. Està guapa. Radiant. Tremendament guapa. Ja té quaranta anys, però unes faccions mulates que no es consumeixen. Els ulls contornejats per un negre subtil, una fina capa de base per dissimular les arrugues i unes arracades boniques, de plata, amb un brillant que no absorbeix el blau cel de les seves pupil·les. El vermell grana dels seus llavis carnosos es va unir a Josep. Ha tancat els ulls. Ell també. Na Maria té por de plorar i espatllar el seu rostre. El seu marit l'abraça, la rodeja amb les mans fins fer-la petita. Apreta la seva espatlla per sentir-la. I es deixa endur. Es penja a ella com moltes altres vegades. Es miren i agafen en Lluís.

Comença l'acció. L'esquena d'en Josep tapa la lent. Desapareixen la taula i les cadires. El seu jersei blau es mou lentament. Està prim i la llum torna ràpid a l'escena. El seu caminar el pausa en Lluís, a qui sosté per l'espatlla dreta. Està en imatge, sembla que estigui mort. En Josep arrossega amb tendresa una enclusa de vuitanta quilos. La seva mà dreta subjecta el cap perquè no vagi cap endavant. Els passos són curts per la sobrecàrrega. En Lluís porta una bata blava amb imatges de dibuixos animats. S'han allunyat de la càmera i l'espectador descobreix na Maria. A l'altra banda, aguantant en Lluís pel braç esquerra. És la més baixeta i està de puntes per no desequilibrar-los. Porta un vestit negre que marca els seus malucs, d'esquena a la càmera. L'avanç és tan sofert que costa imaginar que la presa no s'hagi alentit. Lluny de la càmera, es

dirigeixen a unes cadires que amaguen els seus cossos. No han donat la cara, ningú ha posat cara ni nom als protagonistes.

El trajecte és agònic, exageradament lent, costós. En Lluís arrossega els peus i avança amb l'ajuda de Josep, que s'inclina sense perdre l'equilibri ni el contacte amb el braç del seu fill, per avançar una cama després de l'altra. Na Maria l'agafa pel pit, perquè es mantingui recte. Sense ells s'esvaeix, és pes mort. Pels altaveus es poden intuir les lloances dels seus pares a cada pas.

S'abracen. En Josep agafa el seu fill i amb ajuda de la seva dona es dirigeix a la taula. El pla fix capta l'odissea del matrimoni en intentar que s'assegui a la cadira. El sacsegen amb tendresa, ell resisteix sense adonar-se'n. El peu del fillet colpeja l'estómac de na Maria, que s'encorba del mal sense amollar en Lluís. Tarden poc menys d'un minut en col·locar-lo. El fermen amb unes corretges perquè es mantingui immòbil i no perdi l'equilibri. Està al mig, com sempre. Protegit, dependent. La taula cobreix el braser, les finestres tancades i els focus preparats perquè la lent no perdi detall de l'escena. Només hi haurà una única presa, de pla fix. Sense decorats, sense ostentacions tècniques ni efectes especials per una obra avantguardista. El món virtual espera amb ànsia el desenllaç.

Ella comença a xerrar, es presenta i s'aixeca. S'apropa a la càmera mentre els espectadors escolten el seseo de la seva veu caribenya: "els motius pels quals estem aquí són", quan de repent el so desapareix. No es tracta d'un error tècnic. Na Maria es va aixecar per desconnectar el micròfon. És així com ho havia planificat. Ningú els tornarà a escoltar. No vol pas entretenir-los durant aquest confinament

Torna a escena. S'apropa al seu fill i el besa. Col·loca les seves mans sobre la taula i les agafa amb força. En Josep s'uneix a ells. S'asseuen. És la foto de sempre. Tots tres junts i sols.

Les seves cares transmeten tranquil·litat, tot i que no dissimulen la seva fatiga. Na Maria col·loca minuciosament tres gots de xopet damunt la taula. Treu un pot de vidre transparent de davall la camilla i els omple. Els espectadors intueixen que les amenaces són certes, quan na Maria s'aixeca de nou i desconnecta la càmera. Es torna a seure amb la seva família; ha decidit que el desenllaç serà íntim.

En Josep obre la boca del seu fill i na Maria aguanta el got. En Lluís serà el primer en ingerir-lo. Tarda uns segons a tancar els ulls. Na Maria no pot dissimular el seu alleujament: no hi ha dolor. El seu fill reposa plàcidament. Creua la mirada amb en Josep: és el seu torn. El seu marit li demana si podran ser feliços a partir d'ara. Començar de nou. Les llàgrimes de na Maria seran l'única resposta. Agafa la mà de Josep i brinden.

Antonio Prado Lliteras- 1r Batxillerat

2n premi Llettrarel 2020- categoria Batxillerat.

IES JM Quadrado.